

Петелъ и лисица.

(Норвежка приказка).

Еднажъ пѣтельтъ стоялъ на купището, махалъ крила и пѣлъ: „Кукуругу!“. Въ това врѣме, край него минала лисицата. Спрѣла се и каза:

— Добъръ день, петльо, да си живъ и здравъ!.. Хубаво пѣешъ, нѣма що да се каже. Азъ помня и баща ти. . . Богъ да го прости! И той такъвъ майсторъ бѣше!.. Умѣешъ ли и ти като него наединъ кракъ да стоишъ и въ сжщото врѣме да кукуригашъ и да спишъ?..

— Какъ да не мога, казалъ петельтъ и застаналъ на единъ кракъ, затворилъ едното си око и запѣлъ. „Кукуругу!“.. А съ другото, разбира се, поглеждалъ.

— Това е хубаво, каза лисицата. — А можешъ ли ти пакъ на единъ кракъ да стоишъ и да пѣешъ съ закрити очи?

— А че разбира се мога, казалъ петельтъ, и веднага затворилъ очи, а току що щѣлъ да запѣе „Кукуругу!“ — лисицата се хвърлила върху него, прѣмѣтнала го на гърба си и го отнесла въ гората. Като стигнала тамъ съборила го на земята, и на гърба му и на гърдитѣ му турила якитѣ си лапи.